

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 163/2010-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. apríla 2010 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Z., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. F. N., B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a namietaného porušenia § 1 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej republiky, uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 23 Er 148/2003 z 1. júla 2009 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4 CoE 109/2009 z 25. septembra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Z., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. januára 2010 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Z., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. F. N., B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len „dohovor“) a namietaného porušenia § 1 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej republiky (ďalej len „ústavný zákon“), uznesením Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 23 Er 148/2003 z 1. júla 2009 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 CoE 109/2009 z 25. septembra 2009.

Ústavný súd zo sťažnosti a z priložených listinných dôkazov zistil, že okresný súd poverením č. 5 309* 017 684 z 3. februára 2003 poveril súdneho exekútora JUDr. V. K., N. (ďalej len „súdny exekútor“), vykonaním exekúcie na vymoženie pohľadávky v sume 1 098,12 € s príslušenstvom (sťažovateľka v sťažnosti nesprávne uvádza sumu 1 199,30 €, pozn.) na základe exekučného titulu, ktorým bol platobný výmer oprávneného [P. v konkurze, B. (ďalej len „úpadca“)] č. 106/2002 z 11. februára 2002 (ďalej len „platobný výmer“) na zaplatenie poplatku z omeškania z dlžnej sumy poistného povinným P. M.– F., D. [ďalej len „povinný“ (sťažovateľka v sťažnosti nesprávne uvádza povinného – Š. K., bytom D., pozn.)].

Sťažovateľka uviedla, že v dobe vydania platobného výmeru bolo na majetok úpadcu vedené konkurzné konanie (konkurz bol vyhlásený uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7 K 70/01 z 20. apríla 2001). Podľa sťažovateľky *„v zmysle ust. § 14 ods. 1 písm. a) Zákona o konkurze tak dňom vyhlásenia konkurzu prešlo na správcu konkurznej podstaty oprávnenie nakladať s majetkom konkurznej podstaty, ako aj výkon práv a povinností, ktoré súviseli s nakladaním s majetkom konkurznej podstaty... Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností a priamej aplikácie ust. § 14 ods. 1 písm. a) Zákona o konkurze bol správca konkurznej podstaty zdravotnej poisťovne oprávnený vydať Platobný výmer. Platobný*

výmer predstavuje exekučný titul v zmysle ust. § 41 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v neskoršom znení.“

Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo 7. júla 2005 správca konkurznej podstaty úpadcu postúpil pohľadávku vyplývajúcu z platobného výmeru na sťažovateľku ako postupníka.

Z výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Bratislava I vyplynulo, že úpadca bol z neho 8. augusta 2007 vymazaný. Dôvodom výmazu bola skutočnosť, že uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 7 K 70/01-1404 z 22. februára 2007, ktoré nadobudlo právoplatnosť 5. apríla 2007, bol zrušený konkurz na tohto úpadcu z dôvodu, že jeho majetok nepostačoval na úhradu výdavkov a odmeny správcu.

Okresný súd vo veci exekučného konania oprávneného (sťažovateľky) proti povinnému o vymoženie 1 098,12 € s príslušenstvom uznesením sp. zn. 23 Er 148/2003 z 1. júla 2009 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a z tohto dôvodu exekučné konanie zastavil.

Krajský súd o odvolaní sťažovateľky proti predmetnému uzneseniu okresného súdu uznesením sp. zn. 4 CoE 109/2009 z 25. septembra 2009 napadnuté prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Podľa názoru krajského súdu platobný výmer vydaný správcom konkurznej podstaty nemožno považovať za exekučný titul v zmysle § 41 Exekučného poriadku. Správca konkurznej podstaty má pri správe majetku úpadcu oprávnenie nakladať s majetkom podstaty a prechádza na neho aj výkon práv a povinností, ktoré súvisia s nakladaním s majetkom podstaty. Zo zákona mu však nevyplýva oprávnenie vydávať individuálne akty orgánov verejnej správy. Postavenie orgánu verejnej správy by mohlo byť správcovi konkurznej podstaty dané len právnou úpravou, ktorá by mu *expressis verbis* takéto oprávnenie priznávala. Ak rozhodnutie, ktoré má byť exekučným titulom, vydal nepríslušný orgán, ide o nulitný právny akt, pri ktorom sa pre účely exekučného konania neuplatňuje

princíp jeho správnosti. Práve naopak, má to za následok, že takéto rozhodnutie nemožno vykonať. Nulitný akt nikoho nezaväzuje a hľadá sa na neho, akoby neexistoval.

Podľa názoru sťažovateľky uvedené uznesenia okresného súdu a krajského súdu predstavujú porušenie označených článkov ústavy, listiny a dohovoru. Prioritne poukazuje na skutočnosť, že v uznesení ústavného súdu č. k. I. ÚS 415/08-19 z 10. decembra 2008 bol vyslovený právny názor, podľa ktorého namietanú absenciu oprávnenia správcu konkurznej podstaty zdravotnej poisťovne vydávať platobné výmery ako exekučné tituly prináležalo skúmať jedine na základe oprávneného prostriedku smerujúceho proti takémuto rozhodnutiu, a nie všeobecnému súdu v rámci exekučného konania. V danom prípade všeobecné súdy vyhlásili za nulitný exekučný titul v už prebiehajúcim exekučnom konaní (teda dokonca potom, ako vydali poverenie na vykonanie exekúcie). Stalo sa tak dávno po uplynutí všetkých zákonných lehôt na podanie riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov proti platobnému výmeru. Z platnej judikatúry všeobecných súdov vyplýva aj to, že všeobecné súdy sú viazané materiálnou právoplatnosťou rozhodnutí, a nie sú oprávnené ju v rámci exekučného konania posudzovať. Oprávnenie správcu konkurznej podstaty vydávať platobné výmery by bolo možné subsumovať pod materiálnu právoplatnosť správneho rozhodnutia, ktorú exekučné súdy v žiadnom prípade nie sú oprávnené posudzovať.

V tejto súvislosti sťažovateľka žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy, listiny a dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 4 CoE 109/2009 z 25. septembra 2009 v spojení s uznesením okresného súdu sp. zn. 23 Er 148/2003 z 1. júla 2009, zrušil uvedené uznesenia okresného súdu a krajského súdu a vec vrátil na ďalšie konanie. Napokon sťažovateľka požaduje náhradu trov právneho zastúpenia, a to od oboch všeobecných súdov spoločne a nerozdielne.

Sťažovateľka nepreukázala, že podala dovolanie proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 4 CoE 109/2009 z 25. septembra 2009.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa odseku 4 tohto ustanovenia podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

Podľa § 1 ods. 1 ústavného zákona ústavné zákony, iné zákony a ďalšie právne predpisy, ich výklad a používanie musí byť v súlade s Listinou základných práv a slobôd.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Na rozhodnutie o tej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľka namieta porušenie svojich práv uznesením okresného súdu sp. zn. 23 Er 148/2003 z 1. júla 2009, nie je daná právomoc ústavného súdu. Ako to vyplýva z už citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné sudy. Proti uzneseniu okresného súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným základným právam sťažovateľky mal krajský súd v odvolacom konaní. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu. Ústavný súd preto v tejto časti sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

Odlišná je situácia, pokiaľ ide o tú časť sťažnosti, ktorá sa týka konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 4 CoE 109/2009 a jeho uznesenia z 25. septembra 2009.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nespĺnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Z listinných dôkazov, ktoré mal ústavný súd k dispozícii, je zrejmé, že všeobecné súdy, hoci pôvodne vydali poverenie na vykonanie exekúcie, následne dospeli k záveru, že exekúciu nemožno vykonať pre absenciu jednej zo základných podmienok tohto konania, ktorou je existencia exekučného titulu, vzhľadom na to, že platobný výmer prezentovaný sťažovateľkou ako exekučný titul je v skutočnosti nulitným aktom, ktorý za exekučný titul považovať nemožno. V konečnom dôsledku to z pohľadu sťažovateľky znamená, že všeobecné súdy odmietli poskytnúť ochranu jej základnému právu na súdnu ochranu v rámci exekučného konania.

Krajský súd v tejto súvislosti uviedol:

„Predpokladom exekúcie je existencia rozhodnutia (okrem ak sa exekúcia vykonáva na základe vykonateľnej notárskej zápisnice). O aké rozhodnutie sa musí jednať podrobnejšie upravujú ustanovenia § 41 EP. Vo všeobecnosti exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok (§ 41 ods. 1 EP). Ustanovenie § 41 ods. 2 EP taxatívne vymenúva, na podklade akých rozhodnutí je možné vykonať exekúciu. Okrem iných, exekúciu je možné vykonať na základe vykonateľných rozhodnutí orgánov verejnej správy a územnej samosprávy vrátane blokov na pokutu nezaplatenú na mieste (§ 41 ods. 2 písm. f) EP). Za účinnosti zákona č. 273/1994 Z. z. pôsobnosť orgánu verejnej správy vykonávali aj zdravotné poisťovne. Preto boli v zmysle ustanovení § 19 ods. 2 a 3 uvedeného zákona oprávnené vydávať rozhodnutia (platobné výmery) o predpise poistného. Na uvedené konanie sa v zmysle ustanovení § 58 zákona č. 273/1994 Z. z. vzťahovali predpisy o správnom konaní, pričom právoplatné rozhodnutie bolo preskúmateľné súdom (§ 58 ods. 5).

Ako vyplynulo z vyššie uvedeného skutkového stavu, platobný výmer, ktorý mal byť v posudzovanej veci exekučným titulom, nebol vydaný zdravotnou poisťovňou, ale správcom konkurznej podstaty úpadcu, ktorým bol majetok zdravotnej poisťovne. Preto je rozhodujúce vyriešiť otázku, či platobný výmer vydaný správcom konkurznej podstaty je exekučným titulom, pričom túto otázku je potrebné posudzovať v závislosti od postavenia správcu konkurznej podstaty.

Pod majetkom úpadcu vo všeobecnosti treba rozumieť aj pohľadávky úpadcu, ktoré existovali v čase vyhlásenia konkurzu na jeho majetok. Z toho vyplýva, že správca konkurznej podstaty má pri správe majetku úpadcu oprávnenie nakladať s majetkom podstaty a prechádza na neho aj výkon práv a povinností, ktoré súvisia s nakladaním s majetkom podstaty (§ 14 ods. 1 písm. a/ zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní). Z ustanovení uvedeného zákona však nevyplýva oprávnenie vydávať individuálne akty orgánu verejnej moci (správy). Pod správou majetku úpadcu vo vyššie uvedenom zmysle preto nemožno rozumieť výkon práv prislúchajúci orgánu verejnej moci (zdravotnej poisťovne). Správca konkurznej podstaty má iba právo (a povinnosť) vykonať všetky procesné úkony (podať žalobu, podnet orgánu, ktorý je oprávnený vo veci rozhodnúť) v záujme uspokojenia pohľadávok úpadcu. Postavenie orgánu verejnej správy by mohlo byť správcovi konkurznej podstaty dané len právnou úpravou, ktorá by expressis verbis takéto oprávnenie správcovi konkurznej podstaty priznávala. Pokiaľ takúto právnu úpravu právny poriadok neobsahuje, správca majetku konkurznej podstaty nie je oprávnený vydávať individuálne právne akty, ktoré sú exekučnými titulom v zmysle § 41 EP.

Ako už bolo uvedené, predpokladom pre vydanie poverenia na vykonanie exekúcie a následné vydanie upovedomenia o začatí exekúcie je existencia vykonateľného rozhodnutia, pričom sa musí jednať o rozhodnutie vykonateľné po materiálnej aj formálnej stránke. Iba vykonateľné rozhodnutie totiž umožňuje v exekučnom konaní vynútiť plnenie. Súd sa pri skúmaní toho, či rozhodnutie je vykonateľné zaoberá predovšetkým tým, či sa jedná o rozhodnutie, ktoré možno vykonať podľa Exekučného poriadku, a či rozhodnutie je vykonateľné po formálnej ako aj po materiálnej stránke. Ide pritom o predpoklady, ku ktorým súd prihliada z úradnej povinnosti. Súčasťou týchto predpokladov je, že exekučný titul bol vydaný orgánom na vydanie takéhoto rozhodnutia príslušným. Ak rozhodnutie vydal nepríslušný orgán, ide o právny akt nulitný, pri ktorom sa pre účely

exekučného konania neuplatňuje princíp jeho správnosti ale naopak, má to za následok, že takéto rozhodnutie nie je možné vykonať. Nie je totiž aktom štátnej správy, resp. verejnej moci. Nulitný akt nikoho nezaväzuje a hľadí sa na neho akoby neexistoval.

Vzhľadom na vyššie uvedené, treba aj na vydanie platobného výmeru správcom konkurznej podstaty v danej veci hľadiť ako na nulitný akt. Toho dôsledkom je, že v preskúmvanej veci absentuje exekučný titul pre vykonanie exekúcie.

Odvolačí súd z týchto dôvodov dospel k záveru, že správny bol postup súdu prvého stupňa, ktorý exekučné konanie zastavil z dôvodu, že daný platobný výmer je paaktom, preto exekúcia nemala byť ani nariadená. Odvolacie námietky oprávneného nepovažoval preto za opodstatnené, už aj s poukazom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3 M Cdo/20/2008 zo dňa 22. 04. 2009.“

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, t. j. ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 299/07).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto

interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

Z uvedeného vychádzal ústavný súd aj v rámci ústavnej kontroly, ktorej bolo podrobené napadnuté uznesenie krajského súdu, a to z hľadiska námietok nastolených sťažovateľkou. Ústavný súd teda považoval za významné vyriešiť zásadný problém sťažovateľky, a teda či krajský súd v rámci exekučného konania, keď rozhodoval o odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu, ktorým bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a následne bola zastavená, mal právomoc skúmať prípustnosť exekúcie z hľadiska relevantnosti exekučného titulu, t. j. či krajský súd v rámci svojho rozhodovania neprekročil svoju právomoc patriacu síce všeobecným súdom, ale danú im v rámci odlišného konania, na ktoré sa vzťahujú príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) pojednávajúce o správnom súdnictve.

Podľa § 58 ods. 1 Exekučného poriadku exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu. Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), podrobne upravuje Exekučný poriadok, ustanovenie okamihu, kedy tak má alebo môže učiniť, nie je explicitne daný. Z uvedeného je potrebné vyvodit' záver, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. To znamená, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex offo skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z týchto predpokladov je aj relevantný exekučný titul. Bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Preto je z ústavného hľadiska akceptovateľný právny názor krajského súdu, že ak neexistuje relevantné rozhodnutie, ktoré by bolo spôsobilé byť exekučným titulom, exekúcia je neprípustná, čo je dôvod na zastavenie exekučného konania.

Sťažovateľka namietala aj arbitrárnosť a ústavnú neudržateľnosť odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu. Podľa názoru ústavného súdu však krajský súd

dostatočne sťažovateľke ozrejmil okolnosti, ktoré boli podkladom na záver o tom, že exekúciu nemožno ďalej vykonať a že exekúcia sa na základe platobného výmeru č. 106/2002 z 11. februára 2002 vôbec nemala začať. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na to, že v zmysle § 41 ods. 2 písm. f) Exekučného poriadku možno exekúciu vykonať aj na podklade vykonateľných rozhodnutí orgánov verejnej správy. Podľa jeho názoru však takýmito rozhodnutiami nemohli byť rozhodnutia správcu konkurznej podstaty úpadcu. Odvolací súd konštatoval, že zo žiadnych ustanovení zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní účinného do 31. decembra 2005 *expressis verbis* nevyplývalo pre správcu konkurznej podstaty oprávnenie vydávať individuálne právne akty orgánu verejnej správy. Na základe toho krajský súd uzavrel, že platobný výmer vydaný správcom konkurznej podstaty úpadcu nemohol byť exekučným titulom, na základe ktorého by bolo možné vykonať exekúciu. Aj keď krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia priamo nevyslovil, že pri prezentácii prijatých záverov sa riadil právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vysloveným v inej právnej veci vedenej pod sp. zn. 3 M Cdo 20/2008, konkrétne v uznesení z 22. apríla 2009, z obsahu odôvodnenia namietaného rozhodnutia krajského súdu však jednoznačne vyplýva, že tento názor najvyššieho súdu si osvojil.

V nadväznosti na uvedené, a to pokiaľ ide o námietky sťažovateľky, že v obdobných veciach iných účastníkov konania rozhodli všeobecné súdy spôsobom, s ktorým sa sťažovateľka stotožnila, a že naopak, v jej veci rozhodli súdy odlišne, ústavný súd konštatuje, že nie je úlohou ústavného súdu zjednocovať rozhodovaciu prax všeobecných súdov, lebo zjednocovanie rozhodovacej praxe je vecou odvolacích súdov, resp. najvyššieho súdu (I. ÚS 199/07, I. ÚS 235/07). Jeho úlohou je posúdiť napadnuté rozhodnutia z pohľadu ich ústavnej udržateľnosti. Ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je ústavne udržateľné a navyše vo vzťahu k iným rozhodnutiam všeobecných súdov v obdobných veciach nie je ojedinelé.

S prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36

ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo účastníka konania na rozhodnutie v súlade s jeho právnym názorom, resp. jeho právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08). V nadväznosti na to ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na to, že ústavný súd odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti tú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie zásad spravodlivého procesu označeným uznesením krajského súdu, totožný záver prijal aj vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, a to vychádzajúc z toho, že absencia porušenia ústavnoprávných princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľky hmotnoprávneho charakteru, medzi ktoré nepochybne patrí aj základné právo garantujúce ochranu majetku (obdobne napr. III. ÚS 27/08).

Z hľadiska argumentácie sťažovateľky postupovali všeobecné súdy tak, že sťažovateľke odňali možnosť konať pred exekučným súdom. Pri takto formulovanej námietke mohla sťažovateľka podať proti namietanému uzneseniu krajského súdu dovolanie [§ 237 písm. f) OSP]. Sťažovateľka túto možnosť, ktorú jej poskytuje Občiansky súdny poriadok, nevyužila. Znamená to, že nevyčerpala všetky právne prostriedky, ktoré jej zákon na ochranu jej základných práv účinne poskytuje a na ktorých použitie bola oprávnená v zmysle Občianskeho súdneho poriadku, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti aj pre jej neprípustnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 46 ods. 4 ústavy, ako aj § 1 ods. 1 ústavného zákona, ide o také ustanovenia ústavy a ústavného zákona, ktoré nemajú charakter základných práv, a preto ústavný súd odmietol aj túto časť sťažnosti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. apríla 2010